

An abstract painting featuring organic, flowing forms in warm tones of beige, cream, and light brown, set against a background of cool blues and purples. The composition is dense and layered, with a central, more defined figure-like shape. The text is overlaid in the center.

Сана Шахмурадова-Танська
Вознесіння

6	Про Art Basel 2025
8	Вступ
9	Вигляд стенду
22	Думки
26	Елементи
28	Вознесіння 1
30	Вознесіння 2
32	Вознесіння 3
34	Вознесіння 4
36	Вознесіння 5
38	Вознесіння 6
40	Вознесіння 7
42	Вознесіння 8
44	Вознесіння 9
46	Вознесіння 10
47	Весь фриз

Gunia Nowik Gallery з радістю представляє персональний стенд молодій українській художниці Сани Шахмурadowoї-Танської (нар. 1996 року, Одеса) у секції Art Basel Statements. В експозиції під назвою «Вознесіння» представлена нещодавно створена інсталяція, що складається з десяти окремих робіт, досліджує мінливість ідентичності, глибинні зв'язки між людьми та землею і стійкість людського духу. Гендерно-флюїдні фігури Шахмурadowoї-Танської існують у стані постійної трансформації, долаючи час і простір, щоб відобразити колективний досвід, сформований вразливістю та міцністю. Її іммерсивний панорамний фриз на Art Basel запрошує глядачів/-ок у світ, де пам'ять, міф та прожитий досвід переплітаються, наштовхуючи на поетичні роздуми про належність і виживання.

Самобутня візуальна мова Шахмурadowoї-Танської, що характеризується плавними органічними лініями та сяючими олійними фарбами, зображує примарні, міфічні пейзажі, в яких фігури розчиняються у власному оточенні. Спираючись на персональну історію й сучасну українську реальність, її роботи працюють як сховища особистої та колективної травми, тонко рефлексуючи над вимушеним переміщенням, витривалістю та роллю снів як прихистку від скрути. Наразі проживаючи в Києві, художниця експонувала свої роботи на Бієнале Сіднея (2023), Міжнародній бієнале EVA в Ірландії (2023) й на DHAKA Art Summit (2023). Її дебют на Art Basel є поворотним моментом, представляючи її глибоко резонансну практику глобальній аудиторії.

Малювати – дні в Бога красти
– народне прислів'я

Вступ

Доля триває довше за людське життя.
Довга, нестерпна тиша приходить
слідом за безкінечними втратами
й болем.
Тиша, що народжується з
неспроможності досягнути.
Свідомість пристосовується.
Тиша проростає.

Світ розривається –
коли хтось народжується
або помирає.

Доля мовчить.
Минуле – шепоче.

Я зливаюся з горизонтом:
він наближається,
поки міліє ріка.

Любов ридає.
Наскільки близька смерть?

Останній елемент:
я уявляю тишу
після кінця краху.

«Як було на початку, і нині, і
повсякчас, і на віки вічні».
Правди більше не знайти.

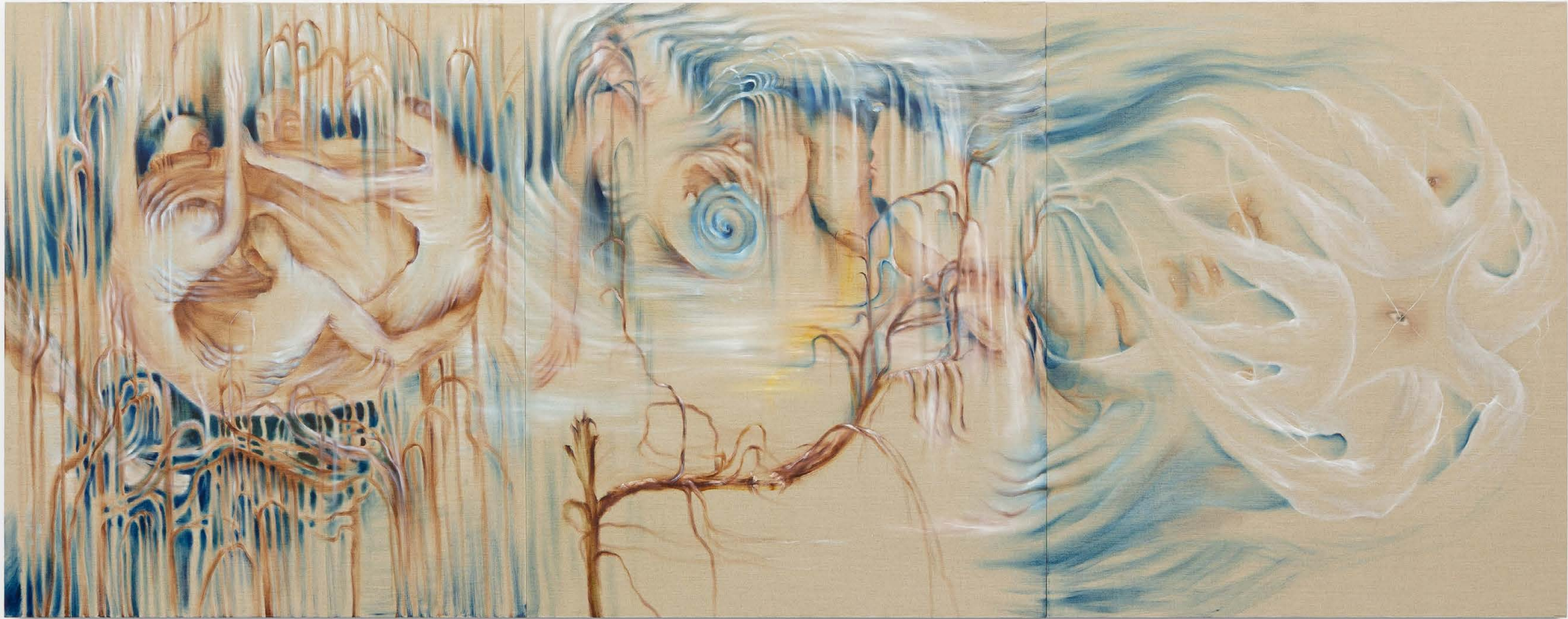

Спочатку я планувала створити одну історію, зосереджуючись при цьому на кожному фрагменті як на окремій, самостійній роботі. Під час створення я тримала в голові думку, що кожен фрагмент – це лише частина цілого. Кожен мав говорити впевнено, сам по собі, хоча вся правда могла з’явитися лише тоді, коли всі частини залишаються разом – парадоксальним чином.

Я не знала, що це за історія. Та чим ближче я наближалася до завершення, тим важче було уявити ці роботи відокремленими одна від одної.

Приблизно під час роботи над другим фрагментом з життя пішла подруга і колега. І тоді я ніби почула, як тріснула перша робота. Я багато думала про те, скільки процесів веде до народження і смерті, і скільки вони запускають після себе. Як усе переплетене. Як близько вони одне до одного. І як війна – прямо і опосередковано – забирає так багато.

Останнім часом я багато думала про те, як близько любов і смерть. І про те, що, можливо, любов – це єдиний справжній порятунок.

Коли я наближалася до завершення циклу, ще одна колега загинула, боронячи нашу країну.

Після завершення, коли я просто навідувалася до майстерні аби

дивитися на роботу, несподівано пішов з життя колега – дуже мудра і добра людина, з якою ми працювали на одному поверсі.

Ці роботи – не більше ніж відображення інтенсивності всього, що відбувається довкола.

Коли я в селі, я ходжу до річки, як у сусідню кімнату. Часто. Просто, щоб заспокоїтись. Нещодавно бабуся згадала, що колись, коли тут жила певна громада, вони ввечері ходили до річки молитися. Я спитала: «А де саме?» – мені стало цікаво, бо коли я маюю – незалежно від того, що саме – я відчуваю, ніби тримаю точку, як у танці, коли обертаєшся в піруетах. Ця точка – не є метою сама по собі, але вона допомагає тримати рівновагу. Так само є певний берег річки й горизонт за ним – це точка для мене. Абстрактна, але справжня. Орієнтир: аби відчути, чи зображується правда, чи неправда.

Історія, яку я намагаюся розповісти, – радше послідовність, вібрація, народжена страшними й прекрасними процесами, що розгортаються від початку повномасштабного вторгнення й стали ще інтенсивнішими в середині лютого.

Вертаючись до річки...

Я приходила в майстерню так само, як ходжу до річки, коли

вдома в селі, на Південно-Східному Поділлі. Мені більше нікуди йти.

Я виконувала ритуал. Я не знала, що саме хочу зображати, коли навколо відбувається таке.

Але я знала, що ця робота стане порятунком. Хоча б на трохи.

Так само, як і постійні походи до річки. Три-чотири рази на день. І я розумію, що ходжу туди так часто, бо там – зазвичай тільки я. Із людей. Але в цій тиші так багато можна почути - так багато процесів відбувається одночасно (шум рослин, співи птахів, динаміка їх зникання і повернення, вода та все що в ній та біля неї).

Під час створення я багато думала про те, що мені нема що сказати. Біль був настільки нестерпним, що затихали навіть думки. А слова – тим більше. Взаємодія саме з цим матеріалом поверхні дуже відповідала цьому стану: паузи були довгими, від них залежало багато, адже це полотно всотує фарбу швидко, і дуже часто я формувала образи за рахунок порожнього простору, ніби просто виявляючи те що є уже є на полотні, а не створюючи.

Я багато думала про тишу. Про тишу як спосіб говорити. Навіть не тишу – мовчання.

Світлій пам’яті Яни Павлової, Маргарити Половинко, Ігоря Селеменєва та мого дідуся Григорія

«...позачасовий зв'язок між поколіннями та стосунки людини із землею, які виходять за межі бінарного поділу за гендером і лінійного уявлення про час. Наразі я зосереджуюсь на зв'язках, що виникають між членами спільноти – незалежно від статі чи гендеру. Я дедалі більше замислююсь над новими обставинами в Україні, де вразливість стала спільним досвідом для всіх. Саме тому я зображаю гендерно-неконкретизовані фігури – не як усталені ідентичності, а як стан духу й ментальні умови сучасного світу. Ці фігури виражають глибоке прагнення душ до зв'язку – попри часові межі, попри смертність. Сьогодні зранку мене розбудила повітряна тривога. Лежачи, я не думала про те, щоб якось визначити себе через гендер. Я почувалася просто вразливим тілом і душею, без потреби в категоризації. Натомість я думала про землю й людей як про єдине ціле. Уявляла себе як нескінченний всесвіт, що існує поза межами часу й простору».

«...і ту таємницю, яку вона носить у собі, водночас піклуючись про мене як ніхто інший. Це парадоксальне співіснування повного піклування та довіри з речами, про які вона ніколи не заговорить зі мною – знову ж таки через травму. У собі я інтуїтивно порівнюю цей образ із ландшафтом Поділля, що так само,

як і вона, приховує безліч таємниць, але залишається мовчазним. Тут я згадую рядки з опису попередньої серії: „Часова дистанція між травматичним минулим і теперішнім раптово зникла. Це міжпокоління повторне травмування. Воно нагадує коло, яким не керує ні той, хто кинув камінь, ні сам камінь. Наступне коло – це відлуння першого руху, у вигляді покоління, що народилося після нищівної советизації (особливо колективізації). Вони навіть не замислювались, що щось було відібране чи знищене, а коли такі думки виникали – їх придушували ще в зародку батьки й вчителі через потенційну небезпеку. Тож залишається лише ландшафт, який міг би свідчити, але попри зусилля щось сказати – мовчить. І я думаю: про що саме він мовчить?»

«Що могло б засвідчити ту мовчазну, таємничу травматичну історію моєї бабусі, яка все життя рятувала інших своєю любов'ю і турботою? Я порівнюю її з тим ландшафтом, який свого часу служив своєрідною “кишенею” з річками й лісами, що ніби виростили нізвідки серед степу, – для того, щоб у XVIII-XIX століттях там могли ховатись поети й бунтарі, а у Другу світову – партизани. Це місце стало прихистком і для мене (хоч я тягнулася туди завжди, ще до повномасштабного вторгнення),

коли вперше почула вибухи в Києві. Тоді я повністю відчула, що цей ландшафт означав для багатьох людей у далекому минулому. (І дорогою туди я думала, що рятую бабусю, хоча невдовзі виявилось, що насправді я рятувала себе – дозволяючи бабусі повністю огорнути мене своєю турботою, бо я не могла навіть їсти чи спати. Я брехала собі, що їду, щоб врятувати її, але все стало навпаки). То що це за таємниця – цієї землі й цієї жінки, про яку ніхто ніколи не говорить, але яка, здається, є їхньою джерельною силою?»

«Згадуючи роздуми про одну із серій, де я порівнювала шрами з квітами: “Шрами були до мене. Я думала, що це квіти” (згадуючи Дельоза та Жо Бюске: “Рана була до мене”). Це ще одна метафора зниклої часової дистанції між поколіннями та їхніми травмами, повторного травмування. Це ще один образ невимовної, непрожитої травми, адже шрами іноді є єдиними свідками подій, про які людина ніколи не скаже вголос. У дитинстві мене завжди захоплювали шрами на тілі когось – вони всі різні, хвилясті, майже як орнамент. Я ніколи не пов'язувала їх із ранами. Мені здавалося, що з ними вже народжуються. Можливо, так і є – шрами були до них...»

Вода
Дерева: коріння, гілки
Сонце
Квіти
Сфери (глобуси)
Серця
Сутності (душі, свідомості)
Око

Світло

Страх
Минуле
Майбутнє
Народження
Відродження
Любов
Смерть
Життя

Невимовне

Вознесіння 1

(Сонце, що тане й плаче.
Херувими відступають у тінь)

2025
підпис на звороті
олія на полотні

160 × 143 cm
63 × 56 in

[повернутися до змісту](#)

Вознесіння 2

(Образ Богородиці – з двома серцями.
З колекції Києво-Печерської Лаври.
Під ногами у неї глобус, який вислизає з під ніг.
Вона вірить, що досі потрібна.
Чи так це?)

2025
підпис на звороті
олія на полотні

160 × 143 cm
63 × 56 in

[повернутися до змісту](#)

Вознесіння 3

(Не озирайся.
Не бійся майбутнього.
Рука може простягнутися з неба –
можливо, це розлука,
а може, порятунок.
Я пам'ятаю, як у дитинстві
бачив(ла) дерева, що росли з води
в Тилігульському лимані.
Я подумав(ла): це й є Рай.)

2025
підпис на звороті
олія на полотні

160 × 143 cm
63 × 56 in

[повернутися до змісту](#)

Вознесіння 4

*(Світ розривається,
коли життя починається
або закінчується.)*

2025
підпис на звороті
олія на полотні

160 × 143 cm
63 × 56 in

[повернутися до змісту](#)

Вознесіння 5

(Відродження)

2025

підпис на звороті
олія на полотні

160 × 143 cm
63 × 56 in

[повернутися до змісту](#)

Вознесіння 6

(Усвідомлення циклічності)

2025

підпис на звороті
олія на полотні

160 × 143 cm

63 × 56 in

[повернутися до змісту](#)

Вознесіння 7

(Кінець світу)

2025
підпис на звороті
олія на полотні

160 × 143 cm
63 × 56 in

[повернутися до змісту](#)

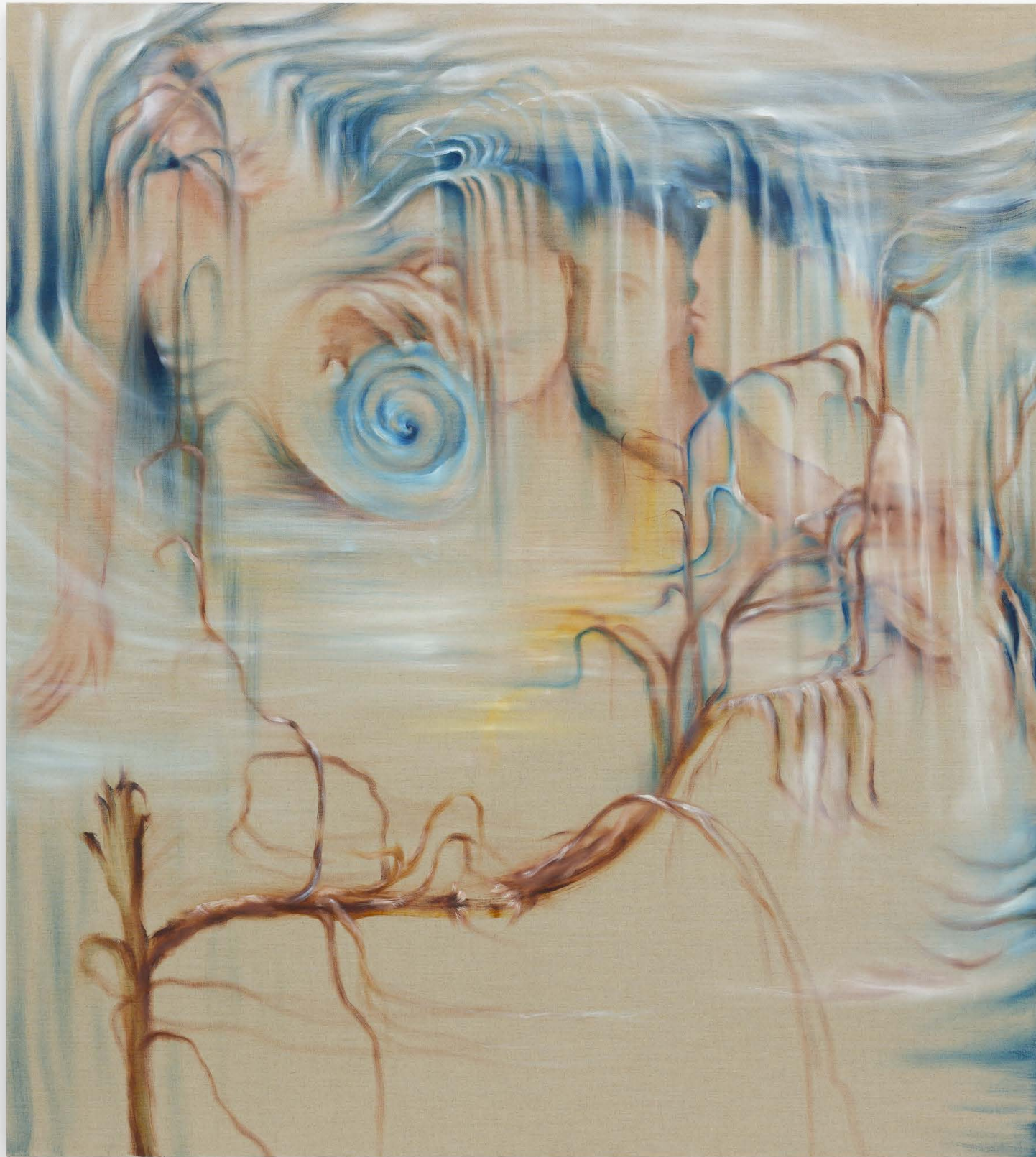
Вознесіння 8

*(Доля мовчить.
Минуле шепоче.)*

2025
підпис на звороті
олія на полотні

160 × 143 cm
63 × 56 in

[повернутися до змісту](#)

Вознесіння 9

(Тиша)

2025
підпис на звороті
олія на полотні

160 × 143 cm
63 × 56 in

[повернутися до змісту](#)

Вознесіння 10

*(«Як було на початку, і нині,
і повсякчас, і на віки вічні»)*

2025

підпис на звороті
олія на полотні

160 × 143 cm
63 × 56 in

[повернутися до змісту](#)

Вознесіння
Сана Шахмурадова-Танська

Видано у Варшаві, 2025

Тексти: Сана Шахмурадова-Танська (стор. 8, 22, 24, 26)
Переклад з англійської на українську: Юстина Кравчук
Редактура: Аріель Райнбольд, Юстина Кравчук
Графічний дизайн, репродукції робіт: Катаржина
Легендзь
Вигляд стенду: СУВЕНІРНІ ПОСЛУГИ / Моріц Шермбах

Зображення на обкладинці:
Сана Шахмурадова-Танська, *Вознесіння 2*
(Образ Богородиці – з двома серцями. З колекції
Києво-Печерської Лаври. Під ногами у неї глобус,
який вислизає зпід ніг. Вона вірить, що досі потрібна.
Чи так це?), 2025, олія на полотні, 160 × 143 см

Видавець:
Gunia Nowik Gallery
gunianowikgallery.com
ul. Bracka 20a, Варшава, Польща

З питань звертайтеся:
info@gunianowikgallery.com
+48 516 044 272

© 2025 художниця, автор(к)и текстів
та Gunia Nowik Gallery

Це цифрове видання є безкоштовним і не може бути відтворене, розповсюджене або передане в будь-якій формі без попереднього письмового дозволу видавця, за винятком коротких цитат, використаних з критичною або науковою метою.

